

Publicerad 2009-01-21 19:31 av crush

Under tårpilen..

I slutet av en gammal landsväg ligger en tårpil och under det en man av förlust och smärta.

Förlusten av ett barn, en fru och sitt eget liv.

Rinnandes iväg med åren.

Minnena av de senaste åren.

Fyllda med tårar.

Han kommer fortfarande ihåg smärtan han kände den kalla och mörka natten när bilarnas plåt flöt samman.

Han kan fortfarande känna den kalla brisen mot hans ansikte.

Han vet att han ska få träffa dem igen, det är det som håller han vid liv.

Det är det som ger honom en anledning att andas.

Deras andar jagar honom, förföljer honom, förgör honom.

Hennes eleganta ansikte, mjuka ögon och varma kropp.

Han vet att ingen kan ta hennes plats.

Och hans tårar rinner ner för hans ansikte som ett monstruöst vattenfall.

Tiden går sakta som om klockan var stoppad.

Han har tänkt på det,

och han vet vart han ska göra det.

Under tårpilen.

Det är där hans fru och barn är och alltid kommer vara.

De är bara ett minne,

nu ingenting mer än luft.

Han är fångad här, i en bur

i en labyrint utan en väg ut.

Under tårpilen.

Ett rep var allt han behövde.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren crush med Poeter.se id #25486 innehar upphovsrätten